

## Arrest

nr. 86 206 van 24 augustus 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 11 januari 2011 België binnen en dient op 17 januari 2011 samen met haar drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in. Verzoeksters echtgenoot, de heer R. K., is op 13 december 2010 België binnengekomen en heeft op dezelfde dag een asielaanvraag ingediend.

Op 23 maart 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 6 september 2011 nr. 66 264 worden aan verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 juli 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het bevel in hoofde van verzoekster vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen.

Op 8 november 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 december 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een tweede asielaanvraag in.

Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten opzichte van verzoekster de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De beslissing vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat*

*de persoon die verklaart te heten I. Z.*

*geboren te (...), op (in) 18.07.1976*

*en van nationaliteit te zijn : Rusland ( Federatie van )*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.12.2012*

*Overwegende dat betrokkene op 17.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 06.05.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 08.09.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 01.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene twee convocaties, dd. 07.02.2011 en 15.02.2011 en afgeleverd door de regionale politie van S., voorlegt om aan te tonen dat de autoriteiten nog steeds naar haar man op zoek zouden zijn; een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; de DHL-enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat zij post zou ontvangen hebben; betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren omdat hun leven in gevaar zou zijn; betrokkene deze blote bewering niet kan staven; betrokkene verklaart dat er fouten zouden geslopen zijn in haar interview tijdens haar eerste asielprocedure; betrokkene deze bewering niet kan staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten opzichte van verzoeksters echtgenoot de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>). Verzoeksters echtgenoot dient een beroep in tegen deze beslissing dat is gekend onder het rolnummer 91 222.

Op 8 maart 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard voor wat betreft verzoeksters minderjarige kinderen, Kh. I. en Ka. I., doch onontvankelijk wordt verklaard voor wat betreft verzoekster zelf. De hele familie wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1 Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

*“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;*

*Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;*

*Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds;*

*Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is;*

*Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;*

*En terwijl*

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*

*stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;*

*Doordat de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van verzoekster niet in overweging wenst te nemen nu verzoekster geen nieuwe elementen zou hebben naar voren gebracht sinds haar vorige asielaanvraag, die de beoordeling van de huidige asielaanvraag verantwoorden zowel voor wat betreft de vrees in het kader van de Conventie van Genève als de subsidiaire bescherming;*

*Terwijl verzoekster wel degelijk nieuwe elementen aanbracht;*

*Dat nieuwe elementen inderdaad nieuwe feiten of situaties zijn die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoekster ze had kunnen inroepen of belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die verzoekster in de afgelopen procedure tevergeefs heeft ingeroepen;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte stelt dat er geen enkel nieuw element werd aangehaald en totaal onredelijk optreedt om de nieuwe bewijsstukken, die het asielrelaas van verzoekster aannemelijk maken, niet in overweging te willen nemen;*

*Dat verzoekster inderdaad thans convocaties van haar echtgenoot voorlegt op datum van 07.02.2011 en 15.02.2011, welke slechts werden ontvangen na de behandeldingsdatum van haar dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen wordt gestaafd door de voorgelegde enveloppe van DHL;*

*Dat verzoekster betreffende oproepingsbrieven dan ook niet kon voorleggen tijdens haar eerste asielaanvraag;*

*Dat er voor verzoekster dan ook geen enkele andere mogelijkheid openstond dan het opnieuw opstarten van een nieuwe asielprocedure om haar nieuwe bewijsstukken alsnog te kunnen voorleggen, die niet alleen haar asielrelaas ondersteunen, doch waarover tevens tijdens de eerste asielaanvraag geen uitspraak werd gedaan;*

*Dat bovendien uit vaststaande informatie blijkt, en waarnaar werd verwezen in de beslissing van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 6 mei 2011, als volgt blijkt:*

*“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetjenen verantwoordelijk.”;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte stelt dat er geen enkel nieuw element werd aangehaald en totaal onredelijk optreedt om het nieuwe bewijsstuk, die het asielrelaas van verzoekster aannemelijk maakt, niet in overweging te willen nemen;*

*Dat er voor verzoekster inderdaad geen enkele andere mogelijkheid openstond dan het opnieuw opstarten van een nieuwe asielprocedure om de nieuwe bewijsstukken alsnog te kunnen voorleggen, die niet alleen haar asielrelaas ondersteunen, doch waarover tevens tijdens de eerste asielaanvraag geen uitspraak werd gedaan;*

*Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;*

*Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;”*

*“Afgeleid uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat artikel 51/8 stelt:*

*(...)*

*Dat verzoekster zoals gesteld thans oproepingsbrieven voor haar echtgenoot voorlegt op datum van 07.02.2011 en 15.02.2011, welke slechts werden ontvangen na de behandeldatum van haar dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen wordt gestaafd door de voorgelegde enveloppe van DHL;*

*Dat verzoekster betreffende oproepingsbrieven dan ook niet kon voorleggen tijdens haar eerste asielaanvraag;*

*Dat de elementen die door verzoekster werden aangehaald dan ook wel degelijk nieuwe elementen betreffen inzoverre dat de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden;”*

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoekster, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De verwerende partij merkt voorts op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag twee convocaties heeft voorgelegd. Volgens de verwerende partij heeft verzoekster zich verder beroepen op de asielmotieven zoals verklaard tijdens de eerste asielaanvraag. Refererend aan de motivering van de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte elementen, doch oordeelde dat zij zich bij haar tweede asielaanvraag op precies dezelfde elementen baseert die tijdens haar eerste asielprocedure ongeloofwaardig zijn bevonden.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat verzoekster met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de door haar voorgelegde convocaties er niet voor zorgen dat er afbreuk wordt gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens dewelke verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Volgens de verwerende partij kan verzoekster evenmin worden gevolgd in de bewering als zou het loutere feit dat zij dit document pas in haar bezit had nadat de eerste asielaanvraag werd afgesloten, voldoende zijn om het te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers, verzoeksters verklaringen werden reeds ongeloofwaardig bevonden

door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat werd bevestigd door de Raad.

De verwerende partij meent dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze in het verzoekschrift aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

De verwerende partij besluit dat de middelen ongegrond zijn.

#### 2.1.3 De eerste twee middelen worden wegens hun nauwe samenhang samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."*

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel voert verzoekster aan dat ten onrechte werd gesteld dat zij geen nieuwe elementen heeft aangehaald omdat zij de documenten die zij heeft voorgelegd pas heeft ontvangen na de behandeldingsdatum van haar dossier door de Raad zoals blijkt uit de enveloppes, zodat zij ze onmogelijk eerder kon voorleggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag van 1 december 2011 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een originele convocatie nr. 1 op naam van verzoekster van 7 februari 2011 door de regionale politie van S.;
- een originele convocatie nr. 2 op naam van verzoekster van 15 februari 2011 door de regionale politie van S.;
- een originele enveloppe van DHL.

In het bijbehorende interview heeft verzoekster deze stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

*“Mijn broer U. zond de convocaties op naar mijn zus hier in België. De convocaties waren aangekomen in mijn ouderlijk huis, waar ook mijn twee broers wonen. Ik denk dat ik werd opgeroepen door de politie van S. om informatie te geven over mijn man. Ik had echter het land al verlaten om naar België te komen. Normaal had ik wel gehoor gegeven aan de oproep als ik daar was geweest, want als je dat niet doet, komt de politie je gewoon halen. Met deze convocatie wil ik u aantonen dat de autoriteiten nog steeds achter mijn man zoeken en informatie over hem willen inwinnen.”*

En:

*“Als wij nu naar Tsjetsjenië zouden terugkeren, zouden mijn man en gezin opnieuw in gevaar komen. Mijn man is al eerder gearresteerd en gemarteld geweest en dus zou hij bij zijn terugkeer waarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan. Vandaar dus dat ik nooit zal terugkeren met mijn gezin naar Tsjetsjenië. Ik vrees echt voor het leven van mijn man. Ook voor mijn leven, daar de situatie in Tsjetsjenië nu heel gevaarlijk is. Er zijn geen wetten die worden nageleefd, de mensenrechten worden niet gerespecteerd. Ik maak mij ook de hele tijd zorgen over mijn eigen familie, ook over mijn jonge broers.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

*“[...] betrokkene op 01.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene twee convocaties, dd. 07.02.2011 en 15.02.2011 en afgeleverd door de regionale politie van S., voorlegt om aan te tonen dat de autoriteiten nog steeds naar haar man op zoek zouden zijn; een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; de DHL-enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat zij post zou ontvangen hebben; betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren omdat hun leven in gevaar zou zijn; betrokkene deze blote bewering niet kan staven; [...]”*

In tegenstelling tot wat verzoekster meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of aan de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De documenten die verzoekster voorlegt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat wanneer een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, moeilijk kan worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden, dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen *in casu* niet het geval is en dat de DHL-enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat zij post zou ontvangen hebben.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

*In casu* blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 mei 2011 heeft geoordeeld dat hij “*geen geloof (kan) hechten aan de problemen die u in de periode 2000 – 2001 in Tsjetjenië zou hebben gekend*” en vooral dat hij “*ook gegronde redenen (heeft) om te twijfelen aan de problemen die u in Turkije zou hebben gekend*” en dat verzoekster “*niet aannemelijk (kan) maken dat (...) (zij) in Turkije betrokken was bij politiek geïnspireerde activiteiten, waardoor (...) (zij) in Tsjetsjenië zou worden geviséerd*”. De commissaris-generaal besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

In het arrest van de Raad van 6 september 2011 nr. 66 264 wordt deze zienswijze bevestigd.

In haar tweede asielaanvraag legt verzoekster convocaties voor uitgaande van de politie van hun verblijfplaats in Tsjetsjenië waarvan zij denkt dat zij informatie moest gaan geven over haar echtgenoot. De feiten en de stukken die verzoekster aanhaalt in het kader van haar tweede asielaanvraag, hebben

betrekking op wat verzoekster reeds had aangehaald in haar eerste asielaanvraag. De stukken en de feiten hebben dus geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze hadden kunnen aanbrengen, zodat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat verzoekster zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald en dat ze geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook overwogen dat indien *“een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is;”*.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom deze vaststellingen kennelijk onredelijk zouden zijn of dat zij steunen op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat deze *prima facie* vaststelling een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.5 Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wordt erop gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt dat dit niet het geval is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.6 Waar verzoekster ten slotte in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), dient te worden opgemerkt dat zij nalaat om met concrete gegevens aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster zet niet uiteen in welke zin deze artikelen van het EVRM door de bestreden beslissing worden geschonden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1 Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;  
Doordat de bestreden beslissing is begeleid van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens, met als gevolg een reëel risico tot gedwongen terugkeer;*

*Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;*

*Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië op grote schaal worden geschonden, zoals wordt bevestigd in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 6 mei 2011;*

*“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetjenen verantwoordelijk.”;*

*Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster het slachtoffer zal worden van gewelddaden;*

*Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;*

*Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;”*

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeksters kritiek geenszins correct is. Volgens de verwerende partij werd de bestreden beslissing niet voorzien van een verwijderingsmaatregel. Daarenboven laat verzoekster na uiteen te zetten welke bepalingen van het EVRM zij geschonden acht.

De verwerende partij besluit dat het middel onontvankelijk is, minstens ongegrond.

2.2.3 Verzoekster voert de schending aan van het EVRM maar verduidelijkt niet welke bepaling ervan zij geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Aangezien verzoekster niet aanduidt welke bepaling van het EVRM zij geschonden acht, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar verzoekster kritiek uit op het “bevel om het grondgebied te verlaten” dat de bestreden beslissing zou vergezellen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat verzoeksters kritiek in dit verband niet ter zake dienend is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET